

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 209/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou JUDr. Eva Ludviková, advokát s. r. o., Rooseveltova 6, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Eva Ludviková, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní sp. zn. 9 Er 372/2012 a jeho uznesením č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014, alternatívne postupom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 27 CoE 54/2014 a jeho uznesením č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „súdny exekútor“), vo veci namietaného porušenia základného

práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 9 Er 372/2012 a jeho uznesením č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014, alternatívne postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 27 CoE 54/2014 a jeho uznesením č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako súdny exekútor v exekučnom konaní vedenom na návrh spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), o vymoženie sumy 55 867,05 € s príslušenstvom poverený výkonom exekúcie. Povinným bol [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“).

Návrh na vykonanie exekúcie bol sťažovateľovi oprávneným doručený 1. októbra 2012 a o poverenie na vykonanie exekúcie sťažovateľ požiadal okresný súd ako súd exekučný 2. októbra 2012; v ten istý deň okresný súd poverenie č. 5701*054345 vydal. Exekučným titulom bol rozsudok na základe uznania okresného súdu č. k. 1 Cb 127/2011-75 z 28. marca 2012.

Keďže povinný uhradil pohľadávku oprávneného 3. a 4. októbra 2012, okresný súd uznesením č. k. 9 Er 372/2012-16 z 8. októbra 2012 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil a rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie samostatným uznesením.

Ďalším uznesením č. k. 9 Er 372/2012-31 zo 7. novembra 2012 okresný súd rozhodol o náhrade trov exekučného konania tak, že povinného zaviazal na úhradu trov exekúcie

v sume 63,24 € v prospech sťažovateľa ako súdneho exekútora a v sume 654,60 € v prospech oprávneného.

Na základe odvolania povinného krajský súd uznesením č. k. 23 CoE 84/2012-68 zo 14. februára 2014 uznesenie okresného súdu o náhrade trov exekúcie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd sa stotožnil s námietkou povinného, podľa ktorej bol výkon exekúcie v danej veci nezákonný, a že nebol splnený základný predpoklad zákonnosti exekúcie, ktorým je vykonateľnosť exekučného titulu. Sporný exekučný titul nadobudol vykonateľnosť až 2. októbra 2012, hoci návrh na vykonanie exekúcie bol sťažovateľovi doručený už 1. októbra 2012. Vo vzťahu k trovám sťažovateľa ako súdneho exekútora krajský súd uviedol, že *„tento nie je oprávnený na ich náhradu, nakoľko mal skúmať, či exekučný titul je vykonateľný, a to ako po stránke formálnej, tak aj po stránke materiálnej. A keďže exekučný titul v čase podania návrhu na vykonanie nebol vykonateľný, súdny exekútor na jeho podklade nemal konať, ani predložiť súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie... vzhľadom k tomu, že povinný uhradil pohľadávku oprávnenej dňa 03.10.2012 a dňa 04.10.2012 a upovedomenie o začatí exekúcie mu bolo doručené až dňa 05.10.2012, nepovažoval úhradu povinného počas nezákonne začatého exekučného konania za úkon, z ktorého by súdnemu exekútorovi vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 47 ods. 3 Exekučného poriadku...“*.

Po vrátení veci okresný súd uznesením č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014 sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal, nepriznal náhradu trov exekúcie ani oprávnenému a rovnako nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že *„k úhrade pohľadávky povinným došlo bez toho, aby povinný vôbec mal vedomosť o začatí exekučného konania, keďže pohľadávku uhradil bez akéhokoľvek pričinenia súdneho exekútora, resp. bez použitia ktoréhokoľvek zo zákonných spôsobov vykonávania exekúcie...“*. Citujúc potom ustanovenia Exekučného poriadku o náhrade trov exekúcie u súdneho exekútora zdôraznil, že *„súdnemu exekútorovi patrí odmena len za výkon exekučnej činnosti. To znamená, že súdny exekútor má právo na odmenu len za tú činnosť (úkony), ktorá bezprostredne smeruje k vymoženiu judikovanej pohľadávky.“*

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu vo výroku, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov exekúcie, odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015 odvolanie odmietol ako neprípustné. Poukázal na § 202 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), ako aj na Exekučný poriadok, ktorý „v čase vydania rozhodnutia nepripúšťa možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu o trovách v prípadoch zastavenia konania“. Podľa krajského súdu „skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí je nesprávne poučenie o tom, že odvolanie je prípustné, nemalo na posúdenie prípustnosti odvolania vplyv“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ najprv namieta postup okresného súdu po tom, keď zistil, že exekvovaný dlh bol splnený. Podľa názoru sťažovateľa „zaplatenie exekvovanej pohľadávky spôsobuje povinnosť povereného súdneho exekútora upustiť od vykonávania exekúcie (§ 46 ods. 8 Exekučného poriadku) a vrátiť poverenie exekučného súdu na vykonanie exekúcie podľa § 60 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Upustenie od vykonávania exekúcie však nepredstavuje zákonný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 z. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok...“. K tomu sťažovateľ dodáva, že „proti výroku o zastavení exekúcie nemohol podať opravný prostriedok, pretože v tejto časti nie je účastníkom exekučného konania“. Podľa jeho názoru dôvod zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku je naplnený „len vtedy, ak k splneniu došlo mimo vykonávania exekúcie“. Preto okresný súd „mal vyčkať na upustenie od vykonávania exekúcie sťažovateľom ako v tom čase už povereným súdnym exekútorom a návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť“. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ akcentuje, že „nezákonné zastavenie exekúcie malo za následok, že Okresný súd... priznal sťažovateľovi odmenu podľa § 14 vyhlášky č. 288/1995 Z. z...“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti argumentuje v prospech včasnosti sťažnosti v tej časti, v ktorej namieta porušenie označených práv uznesením okresného súdu, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov exekúcie. Konštatuje, že „po doručení napadnutého Uznesenia OS v Bardejove... zo dňa 04.07.2014 považoval... otázku práva podať proti nemu odvolanie za spornú...“. Uvádza, že „napadnuté rozhodnutie... bolo vydané už mimo rámca exekučného

konania“, preto bolo pochybné, či je potrebné aplikovať § 201 ods. 1 alebo § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Osobitne bola táto pochybnosť prehĺbená v dôsledku toho, že proti prvému uzneseniu okresného súdu (č. k. 9 Er 372/2012-31 zo 7. novembra 2012) o priznaní náhrady trov exekúcie v sume 63,24 € sa sťažovateľ tiež odvolal a jeho odvolanie nebolo odmietnuté, ale meritórne prerokované (hoci s negatívnym výsledkom). Napokon, pochybnosti sťažovateľa vychádzali aj z poučenia uznesenia okresného súdu zo 4. júla 2014 o opravnom prostriedku, podľa ktorého *„proti tomuto uzneseniu možno podať na tunajší súd odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia“*. Na podklade všetkých uvedených skutočností sa sťažovateľ domáha aplikovania stabilnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010 a ďalšie) vychádzajúcej z právnych názorov Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský, Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99; ďalej len „ESLP“) na jeho kauzu, tým aj zachovania lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 4. júla 2014.

Po vecnej stránke sťažovateľ podrobuje kritike východiská všeobecných súdov konajúcich v jeho veci, ktoré podmienili nárok súdneho exekútora na odmenu za výkon exekučnej činnosti reálnymi vykonávacími aktivitami bezprostredne smerujúcimi k vymoženiu pohľadávky. Sťažovateľ poukazuje na § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorý vychádza z požiadavky priznať súdnemu exekútorovi náhradu trov konania aj v prípade, ak povinný uhradí pohľadávky po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok. Preto *„ak by... platil právny názor Okresného súdu v Bardejove, že právo na odmenu má sťažovateľ – súdny exekútor len za podmienky, že vykonal úkony bezprostredne smerujúce k vymoženiu judikovanej pohľadávky, nikdy by sa právna norma, obsiahnutá v § 47 ods. 3) prvej vety Exekučného poriadku v znení platnom od 09.08.2012 do 31.12.2013, nemohla uplatniť. V štádiu exekučného konania medzi jeho začatím a uplynutím lehoty na podanie námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie totiž súdny exekútor nikdy nevykonáva úkony smerujúce bezprostredne k vymoženiu judikovanej pohľadávky...“*.

Nadväzne sťažovateľ odkazuje aj na ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych

exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktoré podľa jeho názoru dostatočne zohľadňujú fakt, že v situácii popisovanej v § 47 ods. 3 Exekučného poriadku ešte súdny exekútor nevykonal úkony priamo smerujúce k vymoženiu exekvovanej pohľadávky, a to tým, že nárok súdneho exekútora na odmenu sa znižuje o 50 %. Sťažovateľ ale tvrdí, že okresný súd jeho „odmenu znížil ešte viac, teda nad rámec zákona (lebo aj vyhláška je od zákona odvodený právny predpis...), keďže sťažovateľovi nepriznal žiadnu odmenu... Sťažovateľ je presvedčený, že zmyslom a účelom právnych noriem regulujúcich odmenu súdneho exekútora nie je vylúčiť právo na túto odmenu, ak povinný uhradil judikovanú pohľadávku v čase keď o začatí exekučného konania ešte nevedel... Legálna konštrukcia, podľa ktorej sa povinný o začatí exekučného konania dozvie až z upovedomenia o začatí exekúcie, nemá totiž za cieľ poskytnúť povinnému ďalšiu dodatočnú lehotu na dobrovoľné splnenie judikovanej povinnosti. Ciele tejto konštrukcie sú rýdzo zabezpečovacie, čo nepriamo vyplýva z § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Povinný má dostatok časového priestoru na dobrovoľné uhradenie judikovanej pohľadávky v priebehu lehoty na plnenie vyplývajúcej z výroku exekučného titulu. Ako náhle tento priestor nevyužije vystavuje sa riziku začatia exekučného konania, ktoré mu so sebou prináša dodatočnú finančnú záťaž. Právna úprava zohľadňuje aj takýto riskantný spôsob správania sa povinného a priznáva poverenému súdnemu exekútorovi právo na odmenu aj vtedy, ak v začatom exekučnom konaní pred upustením od vykonania exekúcie z dôvodu uhradenia judikovanej pohľadávky vykonal minimálne množstvo procesných úkonov. Konajúci exekútor je totiž od momentu prijatia návrhu na vykonanie exekúcie zaťažený zodpovednosťou ako voči oprávnenému, tak voči povinnému a musí splňať všetky procesné a hmotnoprávne povinnosti, ktoré sú na neho kladené nezávisle na vedomosti, či povinný v tejto krátkej citlivej lehote uhradí alebo neuhradí judikovanú pohľadávku po termíne určenom na jej úhradu exekučným titulom. Zodpovednosť exekútora v žiadnom prípade nie je menšia len preto, že nie je isté, či povinný náhodou do dňa doručenia a prevzatia upovedomenia o začatí exekúcie judikovanú pohľadávku uhradí. Uvedený fakt, že po zodpovednostnej stránke je osoba exekútora plne k dispozícii od momentu podania akéhokoľvek návrhu na vykonanie exekúcie je zohľadnený aj v jeho nároku na odmenu...“.

K faktu, že návrh na vykonanie exekúcie bol sťažovateľovi doručený o jeden deň skôr, než exekučný titul nadobudol vykonateľnosť, sťažovateľ uvádza, že „*Exekučný poriadok aj pre taký prípad spája s podaním návrhu na vykonanie exekúcie právny účinok spočívajúci v začatí exekučného konania. Dokazuje to aj znenie § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučný súd exekúciu zastaví, ak sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným... Okresný súd v Bardejove však exekúciu z dôvodu, že dňa 01.10.2012 nebol exekučný titul ešte právoplatný (správne malo byť vykonateľný, pozn.) nezastavil, hoci zo žiadosti sťažovateľa o vydanie poverenia zo dňa 2.10.2012 na vykonanie exekúcie tento nedostatok návrhu oprávneného... musel zistiť. Ak by Okresný súd v Bardejove videl rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom mohol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť. Okresný súd v Bardejove však žiaden rozpor nezistil.*“. Sťažovateľ zdôrazňuje, že o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie požiadal až vtedy, keď exekučný titul nadobudol vykonateľnosť. S poukazom na časové súvislosti (rozdiel jedného dňa) tvrdí neefektívnosť eventuálnej výzvy adresovanej oprávnenému na účel odstránenia vady jeho návrhu na vykonanie exekúcie.

Na podklade uvedených dôvodov je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd porušil dotknuté ustanovenia Exekučného poriadku i vyhlášky, ako aj Občianskeho súdneho poriadku, a preto bolo porušené i jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

Alternatívu sťažnostného petitu sťažovateľ odôvodňuje nejednoznačnosťou právnej úpravy v otázke práva podať opravné prostriedky proti rozhodnutiam exekučného súdu o trovách exekučného konania, pričom uzatvára, že krajský súd porušil zásadu dvojinstančnosti konania, a keďže sa meritórne nezaoberal jeho odvolacími námietkami, porušil i jeho základného právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vo veci samej takto rozhodol:

«1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/372/2012 a jeho Uznesením sp. zn. 9Er/372/2012-75 zo dňa 04.07.2014 vo výroku o nepriznaní náhrady trov exekúcie sťažovateľovi – súdnemu exekútorovi, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 9Er/372/2012-75 zo dňa 04.07.2014 vo výroku: „Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva“ zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Bardejove na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.

alternatívne:

1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 27CoE/54/2014 a jeho Uznesením sp. zn. 27CoE/54/2014-94 zo dňa 27.03.2015 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27CoE/54/2014-94 zo dňa 27.03.2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Aj vo sfére exekučného konania platí stabilizovaný názor ústavného súdu, podľa ktorého formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vzhľadom na alternatívne formulovaný petit predloženej sťažnosti je nevyhnutné, aby ústavný súd najprv zaujal postoj k svojej právomoci na prerokovanie a rozhodnutie o sťažnosti, ako aj ku včasnosti jej podania.

Sťažovateľ pri podávaní sťažnosti vyslovil pochybnosti, či ústavný súd bude akceptovať postoj krajského súdu ako súdu odvolacieho o neprípustnosti jeho odvolania, preto sa rozhodol návrh na rozhodnutie vo veci samej formulovať alternatívne. Ak by ústavný súd dospel k záveru o ústavnej akceptovateľnosti odmietavého rozhodnutia

krajského súdu č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015, potom sa sťažovateľ domáha zachovania lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014, a to v záujme meritórneho prejednávania a rozhodnutia o jeho námietkach vznesených voči nepriznaniu náhrady trov exekúcie. Naopak, pre prípad, že by ústavný súd bol toho názoru, že krajský súd mal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu vecne prejsť a meritórne o ňom rozhodnúť, prednáša sťažovateľ alternatívu v podobe návrhu vysloviť porušenie jeho označených práv uznesením krajského súdu, zrušiť toto uznesenie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné zaujať meritórny postoj k odvolacím námietkam.

Berúc do úvahy hľadiská efektívnosti i minimalistického prístupu pri zasahovaní do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd považoval za vhodné najprv sa venovať alternatíve formulovanej v sťažnostnom petite v poradí ako druhej. Ak totiž ústavný súd dospeje k záveru, že krajský súd porušil zásadu dvojinštančnosti spôsobom, ktorý nedovolené atakuje označené práva sťažovateľa, a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, nie je nevyhnutné zaujímať meritórne postoje k právnym názorom, z ktorých pri nepriznaní náhrady trov exekúcie sťažovateľovi vychádzal okresný súd.

1. Krajský súd uznesením č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015 odvolanie sťažovateľa odmietol. V krátkom odôvodnení uznesenia zdôraznil pravidlo, podľa ktorého v exekučnom konaní odvolanie nie je prípustné, ak Exekučný poriadok výslovne odvolanie nepripúšťa.

Sťažovateľ poukazuje na poučenie o opravnom prostriedku obsiahnuté v uznesení okresného súdu, ktoré zjavne vychádzalo z možnosti podať odvolanie. Súčasne prekladá interpretačnú možnosť, podľa ktorej uznesenie okresného súdu ako súdu prvého stupňa bolo vydané v čase, keď už bola exekúcia právoplatne zastavená, teda nešlo o uznesenie „v exekučnom konaní“ tak, ako to mal na mysli § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navyše, z vlastnej skúsenosti v tom istom exekučnom konaní (uznesenie krajského súdu č. k. 23 CoE 84/2012-68 zo 14. februára 2014) pozná i odlišnú súdnu prax v tejto otázke.

Ústavný súd v prvom rade uvádza, že poučenie o opravnom prostriedku obsiahnuté v rozhodnutí súdu prvého stupňa musí byť v súlade so zákonom, resp. so zákonnou právnou normou regulujúcou prípustnosť odvolania. Všeobecný súd ako orgán, ktorý nie je nadaný zákonodarnou právomocou, nemôže ktoroukoľvek obsahovou náležitosťou svojho rozhodnutia vydaného v individuálnom prípade zákon meniť. Preto v prípade, ak všeobecný súd nesformuluje poučenie o opravnom prostriedku v súlade so zákonom, musí sa uplatniť zákonná norma. Výnimkou z tohto pravidla môže byť jedine prípad, ktorý by zaviedol samotný zákonodarca. To sa v čase rozhodovania okresného súdu (4. júla 2014) dialo prostredníctvom § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

Uvedená procesno-právna norma teda poznala iba tri výnimky z všeobecne formulovaného pravidla: ak súd prvého stupňa pochybil pri informovaní účastníka konania o dĺžke lehoty na podanie odvolania, ak súd prvého stupňa celkom opomenul poučiť účastníka konania o jeho práve podať odvolanie, a napokon, ak súd prvého stupňa nesprávne účastníka konania poučil o tom, že odvolanie nie je prípustné.

Posudzovaný prípad nepredstavuje ani jednu z rekapitulovaných výnimiek, a preto sa naň napriek poučeniu o opravnom prostriedku obsiahnutom v uznesení okresného súdu vzťahoval § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak...

Prieskum odmietavého uznesenia krajského súdu sa takto koncentruje do otázky interpretácie a následného uplatnenia dikcie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ide o to, či prvostupňové rozhodnutie okresného súdu zjavne vydané v čase, keď bola

exekúcia už právoplatne zastavená, je alebo nie je uznesením „v exekučnom konaní“. Skúmanie predostretého problému cez prizmu kritéria zákonnosti by, pravdaže, umožňovalo rôzne prístupy k jeho vyriešeniu. To však nie je konečným cieľom a dôvodom právomoci ústavného súdu vyplývajúcej z čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Z rekapitulovanej judikatúry pre predbežne prerokúvanú sťažnosť plynie, že pre ústavný súd nie je podstatné, či krajský súd zvolil jediný do úvahy prichádzajúci a súčasne správny postoj k výkladu a uplatneniu § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodujúce pre ústavno-súdny prieskum postupu a rozhodnutia krajského súdu je to, či jeho rozhodnutie nie je vo formálnom rozpore so zákonom, či nie je svojvoľné a či základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivé súdne konanie dodáva kvalitu reálnosti.

Rozhodovanie okresného súdu ako súdu exekučného o trovách súdneho exekútora je po stránke teoretickej i právno-realizačnej rozhodovaním o nároku síce procesne samostatne vyjadrenom, ale materiálne akcesorickom. Trovy akéhokoľvek konania sú vždy závislé od rozhodovania o veci samej. V prípade exekučného konania je „vecou samou“ právny nárok oprávneného na nútený výkon exekučného titulu. Uznesenie okresného súdu, ktorým sťažovateľovi nepriznal náhradu trov exekúcie, teda síce bolo vydané v čase právoplatne zastavenej exekúcie, obsahovo ale bolo nevyhnutne späté s konkrétnym, pred určitým časom zastaveným exekučným konaním, ktoré bolo vedené v prospech konkrétneho oprávneného voči konkrétnemu povinnému. Z tohto hľadiska nemožno charakterizovať odmietavé uznesenie krajského súdu ako rozhodnutie stojace vo formálnom rozpore so zákonom ani ako rozhodnutie svojvoľné. Extenzívny postoj k časovej pôsobnosti § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, teda jeho použitie aj na uznesenia vydané za určitých okolností v čase už reálne neprebiehajúcej exekúcie z dôvodu jej zastavenia, nesignalizuje podľa názoru ústavného súdu jeho principiálnu vadnosť z pohľadu rešpektovania základných práv odvolateľa.

Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdenú dvojinštančnosť, ústavný súd viackrát konštatoval, že ide o ústavno-procesný princíp (II. ÚS 195/06, III. ÚS 239/08, III. ÚS 385/08), no len letný pohľad na právnu reguláciu rozhodovacích procesov naznačuje, že nejde o princíp absolútnej povahy. V opačnom prípade by sa množstvo procesno-právnych noriem administratívneho konania, konkurzného konania i konania exekučného ocitlo v rozpore s ústavou, čo je záver absurdný. Inak povedané, v niektorých prípadoch zákonodarca preferuje rýchlosť rozhodovacieho procesu pred rešpektovaním práva účastníka konania podať riadny opravný prostriedok. Rýchlosť procesu vystupuje do popredia obzvlášť v tých konaniach, ktoré nie sú cieľovo orientované na riešenie sporu či na riešenie základnej hmotno-právnej otázky pôsobiacej na mocenské aktivity štátneho mechanizmu iniciačne. Ide práve o konania, ktoré realizačne i dogmaticky nevyhnutne nadväzujú na spor už rozhodnutý, resp. na právny stav vyznačujúci sa právnou istotou o (ne)existencii práva či povinnosti, a ich cieľom je garantovať faktické uskutočnenie hmotno-právneho vzťahu. K takým konaniam patrí aj konanie exekučné, ktorého nevyhnutným predpokladom je exekučný titul. V exekučnom konaní sa už hmotné právo

nehľadá a nenachádza. Orientuje sa na čo najrýchlejšiu realizáciu nastoleného stavu právnej istoty v tom zmysle, aby ona nezostala len súdnym výrokom na papieri, ale aby sa stala spoločenskou realitou.

Práve z uvedených dôvodov je logickým počin zákonodarcu, ktorý v § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku otočil pravidlo platné v základnom (nachádzacom) konaní a spočívajúce v požiadavke, aby riadny opravný prostriedok bol prípustný voči každému rozhodnutiu súdu prvého stupňa s výnimkou explicitne pomenovaných prípadov, do polohy zásadnej neprípustnosti takého opravného prostriedku v konaní vykonávacom (a tým čo najrýchlejšieho nastolenia právnej istoty o parciálnej procesno-právnej otázke) spätéj s výnimkou výslovne formulovanou zákonom. Zásadná neprípustnosť odvolania proti uzneseniam exekučného súdu vydaným v exekučnom konaní sa v čase rozhodovania okresného súdu o náhrade trov, ktoré mali vzniknúť sťažovateľovi, vzťahovala na všetkých účastníkov exekučného konania. Nešlo teda o preferenciu rýchlosti exekúcie na úkor druhovo vymedzenému okruhu účastníkov exekučného konania. To je tiež príspevok k záveru ústavného súdu, podľa ktorého sa judikovaný postoj krajského súdu vychádzajúci zo striktného uplatnenia § 202 ods. 2 aj na prípad sťažovateľa nevyznačuje popretím reálnosti základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy či jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aspekt neústavnosti nemožno vidieť ani v skutočnosti, že kým povinný bol oprávnený podať odvolanie proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie (a tým aj proti výroku o povinnosti nahradiť trovy súdneho exekútora), samotný súdny exekútor takým právom nedisponoval. Ústavný súd tu upozorňuje, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie exekučnej činnosti (§ 2 ods. 1 Exekučného poriadku). Súdnym exekútorom môže byť len osoba kvalifikovaná podľa § 10 ods. 1 písm. b), d) a e) Exekučného poriadku, čo ju pri výkone exekučnej činnosti stavia do polohy neporovnateľnej s oprávneným alebo povinným ako „štandardnými“ účastníkmi exekučného konania. Preto im zákonodarca priznaným rozsahom procesných práv zamýšľal zabezpečiť schopnosť obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy v porovnateľnej kvalite, ako je to u kvalifikovaného súdneho exekútora. Práve popísané hľadisko materiálnej

rovnosti nedovoľuje vyhodnotiť formálnu nerovnováhu povinného a súdneho exekútora pri regulácii prípustnosti riadnych opravných prostriedkov v exekučnom konaní v neprospech ústavnej požiadavky rovnosti v základnom práve na súdnu ochranu.

Všetky popísané skutočnosti podľa názoru ústavného súdu kladú interpretáciu a uplatnenie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom do pozície ústavnej akceptovateľnosti z hľadiska dopadu na základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu i na jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu č. k. 27 CoE 54/2014-94 z 27. marca 2015 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Odmietnutie sťažnosti v časti o postupe a rozhodnutí krajského súdu ako súdu odvolacieho vedie ústavný súd k paralelnému záveru o danosti právomoci na ústavno-súdny prieskum postupu a uznesenia okresného súdu č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014. Súčasne má za následok zachovanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti v tejto časti. Okolnosti posudzovanej veci si podľa názoru ústavného súdu v záujme zabránenia denegationis iustitiae vyžadujú dvojmesačnú lehotu sťažovateľovi zachovať. Podstata už uvádzanej štrasburskej judikatúry smeruje práve k zabráneniu takého rigidného uplatnenia procesno-právnych pravidiel o právomoci ústavného súdu a o lehotách na podávanie opravných prostriedkov a sťažností, ktoré by v konečnom dôsledku viedlo k odopretiu vnútroštátnej súdnej ochrany v rovine prejednávania a rozhodnutia o meritórnych námietkach sťažovateľa. Ako už bolo uvedené, sťažovateľa okresný súd nesprávne poučil o možnosti podať odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu. V tom istom konaní v predchádzajúcej fáze krajský súd meritórne odvolacie námietky sťažovateľa prejednal. Navyše, právna úprava nevyklučuje všetky pochybnosti o neprípustnosti riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiam tohto typu. Preto možno uzavrieť, že sťažovateľ nemal po doručení prvostupňového uznesenia okresného súdu dostatočnú právnu istotu na jednoznačné posúdenie o vhodnosti viacerých do úvahy prichádzajúcich prostriedkov súdnej ochrany. Ústavný súd tak pristúpil k meritórnemu prerokovaniu sťažnostných

námietok atakujúcich prvostupňové uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014.

Okresný súd súc viazaný právnym názorom krajského súdu ako súdu odvolacieho nepriznal sťažovateľovi náhradu trov exekúcie, keďže *„súdny exekútor má právo na odmenu len za tú činnosť (úkony), ktorá bezprostredne smeruje k vymoženiu judikovanej pohľadávky“*. V posudzovanej veci, *„keďže exekučný titul v čase podania návrhu na vykonanie nebol vykonateľný, súdny exekútor na jeho podklade nemal konať, ani predložiť súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie... Povinný uhradil pohľadávku oprávnenej dňa 03.10.2012 a dňa 04.10.2012 a upovedomenie o začatí exekúcie mu bolo doručené až dňa 05.10.2012“*, preto úhradu prisúdenej pohľadávky povinným nemožno považovať *„za úkon, z ktorého by súdnemu exekútorovi vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 47 ods. 3 Exekučného poriadku...“*.

2.1 Podľa § 47 ods. 3 Exekučného poriadku ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie...

Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 33,19 eura a najviac 33 193,92 eura.

Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3 zákona, patrí mu 50 % z odmeny vypočítanej podľa odseku 1.

Podľa sťažovateľa postoj okresného súdu k výkladu a k uplatneniu § 47 ods. 3 Exekučného poriadku by znamenal, že právna norma v ňom obsiahnutá sa za žiadnych okolností neuplatní.

Ústavný súd sa nestotožňuje s interpretačným postojom sťažovateľa. Z dikcie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku nepochybne vyplýva, že jednou z podmienok aplikovateľnosti tejto procesno-právnej normy je plynutie lehoty na podanie námietok. Námietky ako

špecifický druh opravného prostriedku môže povinný podať proti upovedomeniu o začatí exekúcie (§ 50 ods. 1 Exekučného poriadku). Konzekventne na to nadväzuje ďalšia (tentokrát implicitná) požiadavka aplikovateľnosti § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, a to doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému.

V posudzovanej veci však povinný uhradil pohľadávku síce po začatí exekučného konania, avšak ešte pred tým, ako mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, a teda skôr, ako mu začala plynúť lehota na podanie námietok. Z uvedených dôvodov nemožno právny názor okresného súdu o nepoužiteľnosti § 47 ods. 3 Exekučného poriadku na prejednávajúcu vec sťažovateľa považovať za prejav ústavne zakázanej svojvôle. Okresný súd použil pojem „úkony bezprostredne smerujúce k vymoženiu judikovanej pohľadávky“, pričom bližšie túto kategóriu nevysvetlil. Sťažovateľ svojou argumentačnou konštrukciou napriek tomu vkladá do úst okresného súdu právny názor, podľa ktorého do tejto skupiny úkonov nemožno zaradiť upovedomenie o začatí exekúcie, resp. jeho doručenie povinnému. To je však predpoklad, ktorý nemá oporu v odôvodnení uznesenia okresného súdu. Argumentácia sťažovateľa je preto v tejto časti nedôvodná.

V daných okolnostiach ústavný súd nemá dôvod spochybňovať právny názor okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi nevznikol nárok na odmenu podľa § 47 ods. 3 Exekučného poriadku v spojení s § 5 ods. 2 vyhlášky.

2.2 Rovnako ústavný súd neopomenul ani ďalšiu súčasť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktorý prikloniac sa k právnemu názoru krajského súdu zdôraznil, že sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnený požiadať o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zistení, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný v čase, keď exekučný titul nebol vykonateľný. Aj v prípade zastavenia exekúcie uznesením exekučného súdu totiž nie je vylúčená odmena súdneho exekútora podľa § 14 vyhlášky.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura.

Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 3,32 eura.

Podľa § 15 ods. 1 vyhlášky paušálnou sumou sa odmeňujú tieto úkony exekučnej činnosti:

- a) získanie poverenia na vykonanie exekúcie,
- b) doručenie príkazu na začatie exekúcie,
- c) doručenie upovedomenia o začatí exekúcie,
- d) doručenie exekučného príkazu,
- e) doručenie upovedomenia o spôsobe exekúcie,
- f) doručenie rozhodnutia súdu vydaného v exekučnom konaní,
- g) každé zisťovanie bydliska povinného,
- h) každé zisťovanie platiteľa mzdy povinného,
- i) každé zisťovanie účtu povinného,
- j) každé ďalšie zisťovanie majetku povinného.

Vzhľadom na časové súvislosti prejednávanej veci (začatie exekučného konania 1. októbra 2012, žiadosť o vydanie poverenia a získanie poverenia na vykonanie exekúcie 2. októbra 2012, doručenie upovedomenia o začatí exekúcie 5. októbra 2012 a zastavenie exekúcie 8. októbra 2012) je zrejmé, že pri postupe okresného súdu podľa § 14 a § 15 vyhlášky by u sťažovateľa prichádzala do úvahy odmena v sume rádovo niekoľko desiatok eur.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd poukazuje na § 422 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie o peňažnom plnení neprevyšujúcom dvojnásobok, resp. desaťnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (m. m. pozri napr. IV. ÚS 358/08, alebo IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, III. ÚS 400/2015). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

Odmena podľa § 14 vyhlášky by u sťažovateľa zjavne nepresiahla desaťnásobok ani dvojnásobok minimálnej mzdy (352 € v roku 2014). Aj keby teda v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti v tejto časti ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo z hľadiska aplikovateľnosti § 14 a § 15 vyhlášky nezákonné, z ústavno-právneho hľadiska by na prvý pohľad išlo o zásah materiálne sa vyznačujúci zanedbateľnou intenzitou – bagateľnosťou. Ústavný súd preto nevidí dôvod prijímať sťažnosť na ďalšie konanie, v ktorom by eventuálne konštatoval povinnosť okresného súdu priznať sťažovateľovi odmenu podľa § 14 vyhlášky.

2.3 Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru o nedôvodnosti sťažovateľovej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 372/2012-75 zo 4. júla 2014.

3. V závere odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd zdôrazňuje právny názor, podľa ktorého samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. V rozhodnutí ESĽP (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. 11. 1983, séria A, č. 70) bolo

zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (v citovanom prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie. (napr. III. ÚS 351/07, IV. ÚS 236/08)

Obdobné stanovisko vyplýva aj z ďalšej rozhodovacej praxe EŠLP, podľa ktorej nejde o povinnú alebo nútenú prácu v prípade exekútora, ktorý sa nedomohol zaplatacia trov exekučného konania najmä preto, že povinný (prípadne i oprávnený) bol vymazaný z obchodného registra, resp. zomrel, prípadne nemal prostriedky na úhradu trov. Za podstatné treba považovať, že súdny exekútor sa na danú prácu ponúkol dobrovoľne a bremeno na neho uvalené trovami nebolo neprimerané (Mihal v. Slovenská republika č. 23360/08 a č. 31303/08 z 28. 6. 2011).

Pri premietnutí už uvedených zásadných stanovísk do prerokúvanej veci treba z pohľadu ústavného súdu predovšetkým konštatovať, že zákonná úprava účinná v čase rozhodovania okresného súdu o náhrade trov sťažovateľa ako súdneho exekútora negarantovala bezpodmienečne súdnemu exekútorovi právo na náhradu trov exekúcie (m. m. II. ÚS 619/2016).

Na podklade formulovaných právnych názorov ústavný súd dospel k záveru, podľa ktorého prevažná časť východísk napadnutých uznesení okresného súdu i krajského súdu nevyvoláva ústavne nedovolený konflikt s účelom a v konečnom dôsledku i s dikciou relevantných ustanovení podústavného práva. Tá časť kauzy, ktorá by priestor pre odlišný právny názor favorizujúci sťažovateľove postoje (hlavne v dôsledku skutočnosti, že ho okresný súd ako súd exekučný vykonaním exekúcie poveril) otvárala, je poznačená ústavne konformným bagateľným cenzom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje absenciu takých signálov ústavnej vadnosti právnych záverov okresného súdu a krajského súdu z pohľadu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, kvôli ktorým by bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa prijímať na ďalšie konanie.

4. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v jej sťažnostnom petite (návrh na zrušenie napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu, návrh na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017